

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 39/2026-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/65/2018 z 3. augusta 2022 a uzneseniam Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2To/80/2022 zo 7. júna 2023 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 59/2024 z 25. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (čl. 38 ods. 1 listiny), prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy (čl. 40 ods. 2 listiny), stíhanie len zo zákonných dôvodov podľa čl. 17 ods. 2 ústavy (čl. 8 ods. 2 listiny), obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy (čl. 40 ods. 3 listiny) a vlastníť majetok podľa 20 ods. 1 ústavy (čl. 11 ods. 1 listiny) a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (čl. 47 charty), odvolanie v trestných veciach podľa čl. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, prezumpciu neviny podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru, obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru (čl. 48 charty) a ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutiami súdov v trestnom konaní.

II.

2. Prvými dvoma rozsudkami okresný súd sťažovateľa oslobodil spod obžaloby z júna 2018, keďže skutok nie je trestným činom. Oba rozsudky krajský súd zrušil. Ústavnou sťažnosťou namietaným tretím rozsudkom okresný súd sťažovateľa uznal vinným z toho, že v auguste 2016 osobným autom

predbiehal pred ním v pravom pruhu idúce autá, prešiel do ľavého protismerného pruhu, v ktorom oproti šla na motorke poškodená, a tým vytvoril nebezpečnú situáciu, na čo ona reagovala nesprávnym brzdením, pri ktorom stratila stabilitu a prešla do protismeru, kde narazila do už v pravom pruhu zaradeného auta sťažovateľa. Podľa okresného súdu sa tým sťažovateľ dopustil prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona (poškodenej z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví). Za to mu bol uložený peňažný trest 600 eur.

3. V konaní boli zabezpečené dva znalecké posudky a obaja znalci boli vypočutí na hlavnom pojednávaní. Podľa prvého znalca zabezpečeného vyšetrovateľom sťažovateľ čiastočne obmedzil poškodenú, no nevytvoril kolíznú situáciu, ktorá nastala až po strate smerovej stability poškodenej, keď už zrážke nemohol bezpečne zabrániť. Sťažovateľ však jazdil technicky nesprávne, keď na začiatku predbiehania bol jeho rozhlád obmedzený pre stúpajúci sklon svahu a vnútornú pravotočivú zákrutu. Pri správnom vyhodnotení súvislostí a primeranej technike jazdy sa poškodená mohla bez významného ovplyvnenia svojej jazdy vyhnúť stretu so sťažovateľom, keďže k stretu by nedošlo, ak by primerane brzdila. Podľa druhého znalca zabezpečeného sťažovateľom poškodená začala polovične brzdiť ešte predtým, ako sťažovateľ začal predbiehať (reagovala na auto, ktoré potom začal predbiehať sťažovateľ), a naplno brzdila po spozorovaní predbiehajúceho sťažovateľa, čo viedlo k strate balansu a prechodu do protismeru.

4. Okresný súd viazaný zrušujúcimi rozhodnutiami krajského súdu uviedol, že sťažovateľ jazdil nesprávne a ohrozujúco, keď začal predbiehať v teréne, kde nemohol mať prehľad o tom, či niekto ide v protismere, a obmedzil poškodenú, ktorá neporušila zákon o cestnej premávke. Sťažovateľ tak vytvoril nebezpečnú situáciu, čo viedlo k okamžitej reakcii poškodenej, od ktorej nemožno spravodlivo a dôvodne očakávať správnu reakciu v extrémnej situácii, ktorú nevyvolala. Aj keď technickou príčinou nehody bola nesprávna technika jazdy poškodenej, niet pochýb, že brzdila len pre manéver sťažovateľa. Preto nebolo možné zavinenie pričítať len poškodenej. K obhajobe sťažovateľa na základe ním zabezpečeného posudku, podľa ktorého poškodená nereagovala na predbiehanie sťažovateľa, uviedol, že táto obhajoba je vyvrátená nielen poškodenou a jej manželom, ale aj ďalších dvoch svedkov, podľa ktorých šlo o reakciu na manéver sťažovateľa. K posudku sťažovateľa okresný súd uviedol, že sa zaoberal technikou brzdienia poškodenej, no pripomenul, že aj podľa posudku zabezpečeného vyšetrovateľom poškodená brzdila nesprávne. Preto pre posúdenie príčiny nehody nie je rozhodujúca jazda poškodenej. Okresný súd uzavrel, že medzi konaním sťažovateľa a ťažkou ujmu na zdraví poškodenej je daná príčinná súvislosť, a preto je dokázané, že skutok podľa obžaloby spáchal sťažovateľ, a to z nedbanlivosti, keď sa bez primeraných dôvodov spoliehal, že neporuší záujem chránený Trestným zákonom.

5. Proti rozsudku okresného súdu sa sťažovateľ odvolal. Podstatou bolo to, že nesprávna je časť skutkovej vety, podľa ktorej sťažovateľ „vytvoril nebezpečnú situáciu“, čo z posudkov nevyplýva, a poškodenú neohrozil a ani neobmedzil. Ak by poškodená správne reagovala, k nehode by nedošlo. Okrem toho mal okresný súd znalcov dopytovať a konfrontovať ich k tomu, kto vytvoril nebezpečnú situáciu, keďže podľa druhého znalca poškodenú neobmedzil a ani neohrozil. Sťažovateľ navrhol, aby znalcov dopyčul krajský súd. Okrem toho poukázal na to, že na mieste nehody boli viaceré vozidlá, ktoré bez problémov zastali pred jeho vozidlom.

6. Krajský súd ďalšie dokazovanie spočívajúce v konfrontácii znalcov nepripustil a ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením odvolanie sťažovateľa ako nedôvodné zamietol. Zdôraznil, že

okresný súd sa spravoval jeho právnym názorom zo zrušujúceho uznesenia. Bol toho názoru, že skutkové zistenia okresného súdu sú správne a odkázal na ich zdôvodnenie. Podľa krajského súdu nebol dôvod použiť pravidlo v pochybnostiach v prospech obvineného. Uviedol, že vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že sťažovateľ sa dopustil prečinu ublíženia na zdraví. Zdôraznil, že sťažovateľ predchádzal na mieste, kde sa vyžaduje zvýšená miera opatrnosti, čo vyplynulo z prvého posudku. Sťažovateľ však šiel do rizikovej situácie a predbiehal pri obmedzenom rozhl'ade. Zdôraznil, že poškodená nejazdila technicky správne, no nebolo možné od nej spravodlivo požadovať znalcom ideálne namodelovanú reakciu.

7. Krajský súd nepovažoval za dôvodné poukazy sťažovateľa na druhý znalecký posudok. Zdôraznil, že jeho podstatou bolo jednoznačne určiť, že iba poškodená zodpovedá za nehodu, a to v dôsledku nesprávneho brzdenia, ktoré bolo reakciou na už sťažovateľom predbiehané vozidlo. Poukázal na to, že podľa tohto posudku jej sťažovateľ nevytvoril náhlu prekážku, keďže začala brzdiť vo vzdialenosti 192 m od sťažovateľa a v tejto situácii stačilo brzdiť s polovičným spomalením. Zdôraznil, že podľa oboch posudkov ak by poškodená brzdila primerane, vyhli by sa vo vzdialenosti približne 30 metrov. Krajský súd k nevykonaniu konfrontácie znalcov uviedol, že tento dôkaz sťažovateľ pred skončením dokazovania na okresnom súde nenavrhol a v rozhodnutí boli zvážené oba posudky a obaja znalci boli súdom vypočutí.

8. Podľa krajského súdu okresný súd správne posúdil konanie sťažovateľa ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, keďže jeho nedbanlivým konaním bola poškodenej spôsobená ťažká ujma na zdraví. Sťažovateľ nedodržiaval vyššiu mieru povinnej opatrnosti a bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že pri porušení predpisov o cestnej premávke nedôjde k ujme na zdraví iných. Podľa krajského súdu do úvahy neprichádza použitie § 10 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Je tomu tak preto, že sťažovateľ porušením predpisov o cestnej premávke spôsobil z nedbanlivosti poškodenej ťažkú ujmu na zdraví, a tak závažnosť jeho prečinu nie je nepatrná.

9. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keďže skutok bol nesprávne právne posúdený, nesprávne nebol použitý § 10 ods. 2 Trestného zákona a pri ukladaní trestu v rozpore s § 56 ods. 1 a 2 Trestného zákona nebola zohľadnená dĺžka trestného stíhania. V tejto súvislosti odkazoval na závery znaleckých posudkov, podľa ktorých poškodenú najviac obmedzil. Zdôraznil, že trestné právo je najkrajnejším riešením, no krajský súd na argument o dôvodnosti použitia § 10 ods. 2 Trestného zákona reagoval zdôraznením objektívnej stránky prečinu, čo vlastne vedie k tomu, že pri ňom by vôbec nebolo možné použiť § 10 ods. 2 Trestného zákona. Sťažovateľ tiež namietol, že pri uložení trestu nebola zohľadnená dĺžka konania, hoci ústavný súd preto vyslovil porušenie jeho ústavných práv. Preto mal byť použitý § 39 ods. 1 Trestného zákona.

10. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol. Podľa najvyššieho súdu z dokazovania vyplynulo, že prvotnou príčinou nehody bol vedome nedbanlivý a nesprávny spôsob jazdy sťažovateľa, ktorý poškodenú ohrozil. Hoci poškodená reagovala nesprávne, ak by sťažovateľ nesprávne nepredbiehal, k nehode by nedošlo. Najvyšší súd

to, že sťažovateľ začal predbiehať s vedomím, že manéver nemusí stihnúť, vyhodnotil ako závažný prvok a prihliadal na to, že motorové vozidlo v rýchlosti je „*takpovediac smrtiacou zbraňou*“ a sťažovateľ „*ako lekár si musel si byť vedomý následkov*“. Vylúčil, že by miera zavinenia poškodenej odôvodňovala použitie § 10 ods. 2 Trestného zákona.

11. K námietke sťažovateľa, že jeho trest nebol mimoriadne znížený, najvyšší súd uviedol, že už ústavný súd vyslovil porušenie ústavných práv sťažovateľa a priznal mu za prietahy finančné zadostučinenie 2 000 eur. Okrem toho nepoužitie § 39 Trestného zákona nie je dovolacím dôvodom (R 5/2011). Najvyšší súd sa však touto otázkou zaoberal z pohľadu nedostatočného zdôvodnenia rozhodnutia krajského súdu ako dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadné porušenie práva na obhajobu) a pripustil, že krajský súd na odvolací argument sťažovateľa v súvislosti dĺžkou konania výslovne nereagoval, no uzavrel, že mu bol uložený peňažný trest, ktorý predstavuje päťinu jeho mesačného príjmu, pričom bolo zohľadnených množstvo skutočností v jeho prospech. Najvyšší súd uviedol, že záver o uložení peňažného trestu je dostatočne zdôvodnený.

III.

12. Namietané porušenie práva na odvolanie v trestných veciach sťažovateľ identifikuje v tom, že najvyšší súd sám posúdil materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, hoci uviedol, že okresný súd na túto otázku v odôvodnení rezignoval a krajský súd nie celkom výstižne odôvodnil záver o nemožnosti jeho použitia. Pri takomto zistení mal najvyšší súd uznesenie krajského súdu zrušiť, nie sa sám vysporiadať s jeho odvolacou námietkou. Takýmto postupom ho ukrátil v práve na mimoriadny opravný prostriedok.

13. Vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sťažovateľ namieta, že sa nezaoberal ním predloženým posudkom, ktorý označil ako účelový, a prihliadal len na závery skoršieho posudku. To isté sťažovateľ namieta aj vo vzťahu k rozsudku okresného súdu. Zdôrazňuje, že ani jeden zo súdov neodstránil rozpory medzi posudkami. Okresný a krajský súd tak svoje rozhodnutia nedostatočne odôvodnili, neodstránili rozpory medzi dvoma posudkami a krajský súd nevykonal ním navrhnutý dôkaz, keď prihliadol len na závery prvého posudku. Z toho vyvodzuje porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru.

14. Namietané porušenie ústavných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie sťažovateľ vyvodzuje z toho, že v jeho veci nebol použitý § 10 ods. 2 Trestného zákona. Namieta, že okresný súd sa s tým vôbec nezaoberal a krajský súd jeho použitie vylúčil len odkazom na to, že poškodenej bola spôsobená ťažká ujma na zdraví. Pritom sa nezaoberal spôsobom vykonania činu, okolnosťami, za ktorých bol spáchaný (najmä poľahčujúce a priťažujúce okolnosti), mierou jeho zavinenia a pohnútkou. Okrem toho okresný a krajský súd nezohľadnili mieru zavinenia poškodenej na dopravnej nehode. Vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu namieta, že nezohľadnil prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností, a to, že pri nehode nebol pod vplyvom alkoholu a v obci sa správa slušne. Podľa sťažovateľa ak by bol akceptovaný jediný argument krajského súdu, nebolo by možné pri prečine podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona nikdy použiť § 10 ods. 2 Trestného zákona.

15. Namietané porušenie ústavných práv na prezumpciu neviny sťažovateľ vyvodzuje z toho, že v jeho veci bolo opomenutá zásada v pochybnostiach v prospech obvineného. V tejto súvislosti opakuje svoju argumentáciu o tom, že poškodená prispela k dopravnej nehode a závery vykonaného

dokazovania pripúšťali i opačný záver spočívajúci v tom, že ak by poškodená reagovala správne, k nehode by nedošlo. Z toho sťažovateľ vyvodzuje, že jeho vina bola založená len na pravdepodobnosti. Obdobnými argumentmi sťažovateľ odôvodňuje aj porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy (čl. 8 ods. 2 listiny).

16. Sťažovateľ ďalej uvádza, že bolo porušené jeho právo na informácie o obvinení podľa čl. 6 ods. 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ z 22. mája 2012 o práve na informácie v trestnom konaní (ďalej len „smernica“), podľa ktorého členské štáty zabezpečia, aby sa najneskôr pri podaní obžaloby poskytli podrobné informácie o obvinení vrátane povahy a právnej kvalifikácie trestného činu, ako aj povahy predpokladanej účasti obvineného na spáchaní tohto činu. V tejto súvislosti sťažovateľ opakuje, že podľa jeho posudku poškodenú neohrozil a neobmedzil a poškodená nejazdila v súlade s právnymi predpismi. Z toho vyvodzuje, že nebol odstránený nedostatok obžaloby, čo viedlo k porušeniu jeho práv na účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces podľa čl. 47 charty, obhajobu podľa čl. 48 charty [čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 40 ods. 3 listiny a čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru]. Z týchto skutočností sťažovateľ vyvodzuje aj porušenie základného práva byť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (čl. 38 ods. 1 listiny), keď tvrdí, že súdy sa mali s prejudiciálnou otázkou obrátiť na Súdny dvor Európskej únie.

17. Sťažovateľ napokon namieta, že pri uložení trestu nebola zohľadnená dĺžka konania. Z toho, že mu bol uložený peňažný trest, vyvodzuje zásah do základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 11 ods. 1 listiny) a ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

IV.

18. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom okresného súdu bol na jeho odvolanie príslušný rozhodnúť krajský súd. Ústavná sťažnosť je tak proti rozsudku okresného súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

19. Ústavná sťažnosť je podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde neprípustná aj vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu. Jednak z dôvodu, že s viacerými námietkami sťažovateľa sa na jeho dovolanie a v rámci svojej právomoci vysporiadal najvyšší súd v ústavnou sťažnosťou namietanom uznesení o jeho dovolaní. Na strane druhej preto, že sťažovateľ viaceré námietky, ktoré sa týkajú porušenia jeho ústavných práv, nenamietal v dovolaní, a tak nevyčerpal tento právny prostriedok, ktorý mu zákon priznáva na ochranu jeho ústavných práv.

20. Tak tomu je v prípade námietok sťažovateľa, ktoré sa týkajú porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru tým, že sa krajský súd nezaoberal ním predloženým posudkom, neodstránil rozpory medzi posudkami výsluchom znalcov a tento postup nedostatočne zdôvodnil. Je tomu tak preto, že dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len v rozsahu základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ale aj obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 546/2020). To isté možno konštatovať vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa o porušení jeho práv na účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces podľa čl. 47 charty, obhajobu podľa čl. 48 charty [čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 40 ods. 3 listiny a čl. 6 ods. 3 písm. b)

dohovoru] a nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (čl. 38 ods. 1 listiny) v dôsledku porušenia jeho práva podľa čl. 6 ods. 3 smernice a s tým spojeným nepredložením prejudiciálnej otázky. Tieto skutočnosti mohol sťažovateľ namietať v dovolaní podľa § 371 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku, podľa ktorých dovolanie možno podať, ak vo veci rozhodol nepríslušný súd, súd v nezákonnom zložení alebo zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

21. V rozsahu proti uzneseniu najvyššieho súdu je ústavná sťažnosť prípustná v časti námietok sťažovateľa o tom, že v jeho veci mal byť použitý § 10 ods. 2 Trestného zákona, no na jeho použitie rezignovali okresný súd a krajský súd. Sťažovateľ s tým spája aj námietku, že oba sudy nedostatočne odôvodnili záver o nepoužití § 10 ods. 2 Trestného poriadku. K tomu treba uviesť, že okresný súd nepoužitie § 10 ods. 2 Trestného poriadku bližšie nezdôvodňoval. Tento stav bol prirodzeným následkom toho, že použitie tohto ustanovenia nebolo v konaní pred okresným súdom osobitne argumentované a sťažovateľ túto otázku nastolil až v odvolaní proti rozsudku okresného súdu a následne v dovolaní proti uzneseniu krajský súd. Krajský a aj najvyšší súd v rámci posúdenia toho, že či je skutok sťažovateľa prečinom, na túto námietku reagovali v rozsahu, ktorý zodpovedal rozsahu argumentácie sťažovateľa, ktorá bola prirodzene zameraná primárne na to, že jeho skutok vôbec, aj pri nepoužití § 10 ods. 2 Trestného poriadku, nie je trestným činom.

22. Podľa krajského súdu dôvodom nepoužitia § 10 ods. 2 Trestného poriadku bolo, že sťažovateľ porušil predpisy o cestnej premávke, čo malo za následok, že poškodenej spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, a preto závažnosť jeho prečinu nemôže byť vyhodnotená ako nepatrná. Na túto argumentáciu krajského súdu nadväzujú závery najvyššieho súdu, ktorý zdôraznil, že prvotnou príčinou nehody bol vedome nedbanlivý a nesprávny spôsob jazdy sťažovateľa, ktorý poškodenú ohrozil. Hoci poškodená reagovala nesprávne, ak by sťažovateľ nesprávne nepredbiehal, k nehode by nedošlo. Okrem toho najvyšší súd hyperbolicky zdôraznil prvok motorového vozidla ako smrtiacej zbrane a povolanie sťažovateľa ako lekára.

23. Z týchto úvah oboch súdov je zrejmé, že rozhodujúcim prvkom nepoužitia § 10 ods. 2 Trestného zákona boli okolnosti skutku sťažovateľa, ktorý sa vyznačoval nesprávnym predbiehaním s následkom ohrozenia protiídúcich vozidiel. V okolnostiach toho, že konanie sťažovateľa bolo posúdené ako nedbanlivostný no stále trestný čin, nemožno dospieť k záveru, že by takáto argumentácia najvyššieho súdu bola zjavne mylná alebo nedostatočná. Je tomu tak preto, že podľa pojmovo pomerne širokej normy obsiahnutej v § 10 ods. 2 Trestného zákona treba pri úvahe o nepatrnosti prečinu zohľadniť spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a. Všetky tieto okolnosti, prirodzene, boli aj prvkami, ktoré boli rozhodné pre záver o tom, že sťažovateľ spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona. Zohľadnenie obdobných skutočností pri rozhodovaní podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona nevykazuje znaky mylného či nedostatočne zdôvodneného záveru, že vo veci sťažovateľa nebol dôvod na záver o tom, že závažnosť jeho skutku nie je nepatrná.

24. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou sťažovateľa, že v jeho veci boli porušené jeho ústavné práva na prezumpciu neviny a stíhanie len zo zákonných dôvodov v dôsledku opomenutia zásady v pochybnostiach v prospech obvineného. Okolnosti dopravnej nehody sťažovateľa boli v trestnom konaní zistené tak, že nebol dôvod mať pochybnosti o príčinách, ktoré viedli k stretu vozidiel sťažovateľa a poškodenej. Aj pri zohľadnení posudku predloženého sťažovateľom bolo zrejmé, že

poškodená v dôsledku predbiehania sťažovateľa musela reagovať brzdením a ak by brzdila menej intenzívne, jej motorka by zachovala stabilitu a k nehode by nedošlo. Skutkové zistenia vo veci sťažovateľa boli zrejmé a nemožno z nich vyvodiť pochybnosti, ktoré by odôvodňovali použitie pravidla v pochybnostiach v prospech obvineného. Z právneho posúdenia týchto nepochybných skutkových zistení so záverom o tom, že skutok sťažovateľa je prečinom podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, nemožno vyvodiť záver o porušení ústavných práv sťažovateľa na prezumpciu nevinu a stíhanie len zo zákonných dôvodov.

25. Z toho, že sťažovateľovi bol uložený peňažný trest 600 eur, nemožno vyvodiť zásah do jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 11 ods. 1 listiny) a ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Sťažovateľ túto okolnosť vyvodzuje len z toho, že v úvahách o uložení trestu nebola zohľadnená dĺžka trestného konania. K tomu však treba uviesť, že sťažovateľovi bol uložený peňažný trest ako alternatíva pri neuložení trestu odňatia a trestu zákazu činnosti, pričom tomuto záveru predchádzalo zohľadnenie množstva v prospech sťažovateľa svedčiacich okolností. Uloženie peňažného trestu, ktorý s ohľadom na príjem sťažovateľa je skôr symbolickým trestom, nie je neprimeranou ujmom na majetkových právach sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu